הא גמרינן ר"ח מדיוה"כ ולא פרכינן התם

כפרה מיכתב כתיבא גלויי מילתא בעלמא

הוא אבל הכא איכא למימר כולה מילתא

לא גמרינן אלא כדא"ר חמא בר' חנינא

שעירי רגלים לשעירי ראשי חדשים מה שעירי

ראשי חדשים אינן מכפרין אלא על שאין

בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף אף שעירי

הרגלים, אינן מכפרין אלא על שאין בה

ידיעה לא בתחלה ולא בסוף: איבעיא להו

כי אמר ר' יהודה על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף הני מילי בחשא שאין

סופו ליודע אבל חטא שסופו ליודע כמי

שיש ידיעה בסוף דמי ושעיר הנעשה בחוץ

ויוה"כ מכפר או דלמא אפילו חמא שסופו

ליודע השתא מיהא חמא שאין מכיר בו

אלא ה' קרינא ביה ת"ש דתניא על שאין

בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף וחמא

שסופו ליודע שעירי הרגלים ושעירי ר"ח

מכפרים דברי ר"י: ר"ש אומר שעירי הרגלים

מכפרין אבל לא שעירי ר"ח וכו': א"ר

אלעזר א"ר אושעיא מאי מעמיה דר"ש אמר

קרא יואותה נתן לכם לשאת את עון העדה

והאי קרא בשעיר דר"ח כתיב ויליף עון עון

מציץ נאמר כאן עון ונאמר להלן יעון מה

להלן מומאת בשר אף כאן מומאת בשר

אי מה להלן עולין אף כאן עולין עון העדה

כתיב מכדי מיגמר גמרי מהדדי נכפר דר"ח

אדידיה ואדציץ נפקא מינה להיכא דנשבר

הציץ אמר קרא עון עון אחד הוא נושא ואין

נושא ב' עונות ונכפר ציץ אדידיה ואדר"ח

נפקא מינה לטומאה דאירעה בין זה לזה

אמר קרא אותה אותה נושא עון ואין 🕪 אחרת

נושא עון רב אשי אמר כתיב הכא עון העדה

עדה ולא קדשים והתם כתיב עון הקדשים

קדשים ולא עדה אשכחן שעירי ראשי

חדשים דמכפרי על מהור שאכל את הממא

שעירי רגלים דמכפרי על שאין בה ידיעה

לא בתחלה ולא בסוף מגלן כדאמר ר' חמא

ברבי חנינא שעיר ושעיר ה"ג שעיר ושעיר

ואיתקוש

א) [לקמן י.], ב) [לקמן יוד.], ג) בס"א: ושעיר

שמיני דכתיב. ד) ושמיני

פרק בן, ה) [פסחים פ:],

ו) וזכחים נ.ן,

תורה אור השלם

ו. מדוע לא אכלתם את

הַחַטַאת בַּמִקוֹם הַקֹּרֵשׁ

יַנוּשְאוֹנ בְּּלְקוֹני וּיִפּן שׁ בִּי קֹדֶשׁ קָרְשִׁים הַּוֹא וְאֹתָה נְתַן לְבָם לְשַׁאַת אָת אֱזן הָעִדָּה לְכַפַּר עַלִיהָם לְפָנֵי יִיִּי:

2. וְהָיָה עַל מֵצֵח אַהֲרֹן

וְנָשָׂא אַהַרֹן אֶת עֵּוֹן הַקְּרָשִׁים אֲשֶׁר יַקְדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מַתְּנֹת

הדשיהם והיה על מצחו

הגהות הב"ח

(A) גמ' ואין אחר כל"ל: (3) רש"י ד"ה גלוי כו' אלא על טומאת:

ולמו על פוממת: (ג) בא"ד מיניה הס"ד ואח"כ מ"ה כולה מילתא: (ד) בא"ד מה ואתה בא:

יכיוז דכתיב ושעיר וי"ו מוסיף ואתקש שעירי רגלים לשעירי ראשי חדשים במה שאלו מכפרים אלו מכפרים. הודה בחטא שאין סופו להוודע. אבל חטא שסופו ידיעה לבסוף דמי. ושעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר וכו'. ופשטנא מהא דתניא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף בחטא שאין סופו להוודע f) שעירי הרגלים ושעירי ראשי חדשים מכפרין דברי ר' יהודה. ר' שמעון אומר שעירי הרגלים מכפרין על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. מאי טעמא שעיר ושעיר ו' מוסיף ואתקש. ולא אשכחנן לה כפרה במקום אחר. דמי שיש במקום אחו. דמי שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם בינתים בר קרבן הוא. ומי שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שעיר של יוה"כ הנעשה בפנים יוו כ וונעשה בפנים תולה. ומי שאין בה ידיעה בתחילה ויש בה ידיעה בסוף של יוה״כ הרגלים אלא על שאיז בה ידיעה לא בתחלה ולא ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. ושעירי ר״ח מכפרין על טהור שאכל מכפרין על טווור שאכל בשר קדש טמא דברי ר' שמעון מאי טעמא יליף עון עון מציץ. בשעיר ר״ח כתיב ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה וגו' ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה וגו׳ והיא חטאת דר״ח. ובציץ . כתיב והיה על מצח אהרן בתחלת יומא (דף ז) על מה בתודור יומא (יוף ז) על מהו הציץ מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון כוי. קתני מיהא בשר שנטמא ונקרב הציץ מרצה כד עוז ונקרב הציץ מרצה כך עון הכתוב בשעיר ר״ח מכפר על טהור שאכל קדש [טמא]. ודחינן אי מה בציץ אינו נושא אלא על עון העולים על גבי עון העולים על גבי המזבח. אף שעיר ר"ח אינו מכפר אלא על העולים. ופרקינן עון העדה כתיב כלומר עון העדה שהקרבן בא על עון העדה והיא החטאת באכילתה שכפרתה בהם מלמד אוכלין ב. ב. שהכהנים מתכפרין. ואימא שעיר דר״ח מכפו בטהור שאכל קדש טמא בטהור שאכל קדש טמא ובעולים שנטמאו ונקרבו ל) ונשבר הציץ ואינו מכפר יהא שעיר ר״ח מכפר בשניהם. ודחינן עון כתיב עון אחד הוא

הא גמרינן ר"ח מיוה"ב ולא פרבינן. הכא לא גרסינן שכן מרובה כפרה דר"ח מיוה"כ קולא בעינן למילף שלא יכפרו נמי בשאר עבירות ולא שייכא האי פירכא דחומרא אלא גרסינן ולא פרכינן ותו לא והיינו פירכא שכן אינו תדיר: בדאבור רב

חמא שעיר ושעיר בו'. תימה ועלרת דלא כתיב ביה ושעיר מנ"ל אי בבנין אב דשאר רגלים תפשוט מהכא 0 דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב ועוד דאי בבנין אב אתי למילף בקמא דבתר ר"ח נכתוב ושעיר ואינך ניתי בבנין אב ושמא יש לפרש דלה דריש הכה אלה בההוה שעיר דכתיב בתר ר״ח ואינך ושעיר לשום דרשה וממילה אתו שאר רגלים דכיון דגלי בחד הוו אחריני למד סתום מן המפורש ואפילו בנין אב לא לריך ולקמן דפריך מעלרת ויוה"כ עיקר קושייתו מיוה"כ ופריך דוקא לר"מ משום דאמר כל השעירים כפרתן שוה ואפילו דיוה"כ ור"ת פי" דה"נ סמיך אהיקשא דרבי יונה כדמסיק לקמן ולא נקט אלא תחלת סוגיא דלקמן "דהוי כמו וכו' ואע"ג דר' יהודה אית ליה היקשא דבמועדיכם וכר"מ מ"מ לא מסתבר ליה לרבי יהודה לומר שיהו כל השעירים כפרתן שוה כמו שאומר ר"מ משום דעדיפא ליה היקשא דחילון לפנימי ואית לן למימר דאין מכפר ב' כפרות וגם שלא תהא כפרתו פעמים בשנה ולר' מאיר

עדיפא היקשא דמועדות: אבל חמא שסופו ליודע כמי שיש בה ידיעה לבסוף דמי. וא״ת ולפ"ז אמאי הוצרך לשנויי לעיל דר" ישמעאל סבר לה כר"מ נימא דחילון מכפר אאין בה ואין בה שסופו ליודע דאהאי לא מכפר רגלים ור״ח דכיון שסופו ליודע לא קרינן ביה חטא שאינו מכיר בו אלא ה' ויש לומר כיון דהאמת דלר' יהודה חטא שסופו ליודע מכפרים רגלים ור״ח לא מסתבר ליה להש"ס שיחלוק

עליה רבי ישמעאל בדבר זה: אי מה להלן עולין כו' ונפקא מינה היכא דנשבר הציץ כו' וציץ נפקא מינה למומאה שאירעה בין זה לוה. ואם תאמר אמאי לא משני כדמשני בסמוך דאין אחר נושא אותו עון וי״ל דליך לא מקרי אחר לגבי ר"ח כיון דעולין לא כתב בר"ח אלא דיליף מליך אבל אעון העדה

דכתיב בר"ח משני שפיר בסמוך דחין אחר נושא אותו עון ומהר"ר

שמואל מפרש מה להלן עולין כלומר דניץ מכפר אקרבן עד שיהא מרוצה ור"ח מכפר על עון המקריב שהקריבו בטומאה והשתא אין אנו לריכין לנפקותא דנשבר הליץ ומשני עון העדה כתיב פי׳ עון דלא שייך אלא בעדה ועולין שייך אף בקרבן אי נמי עון העדה ולא עון הכהן: **וגיבפר** ר"ח אדידיה וארציץ. פירוש

קרבן שקרב בטומאה בשעה שקרב ר״ח דקרבנות שקרבו בטומאה

התם כפרה. בגופיה כתיב (במדבר כח) לחטאת לה' פירש לך הכתוב בו כפרה על חטא שאינו ידוע ומשמע דכל חטאים שאינם ידועים במשמע: גלוי מילחה בעלמה הוה. דגמרי מיוה"כ שלה יכפר הלה שומאת מקדש וקדשיו הלכך ליכא למיפרך מה ליוה"כ שכן מרובה

כפרתו דהא לא גמרינן מיניה כפרה אלא מיעוטא הוא דגמרינן מיניה (מ אבל כולה מילתא כגון שעירי הרגלים דלא מיפרשא כפרה דידהו לכפר הוא דכתיב בהו ולא פירש על מה (ד) וא"ת בא ללמוד משל יוה"כ שיכפר על טומאת מקדש שהוא עון כרת פרכינן מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו: שעיר ושעיר. שעיר הוה מלי למיכתב בכולהו וכתיב ושעיר וי"ו מוסיף על ענין ראשון להקיש ומהו ההיקש איתקוש שעירי הרגלים לשל ר״ח והוא כבר למד בבנין אב מיוה"כ ודבר הלמד בבנין אב חוזר ומלמד בהיקש. כל המלמד בכל המדות חוזר ומלמד חוץ מהלמד בהיקש שאין חוזר ומלמד בהיקש בקדשים והכי אמרינן בזבחים בפרק איזהו מקומן (דף מט:): שסופו ליודע. כגון שראוהו שנטמא ונכנס למקדש וסופו להודיעו: ואומה נתן לכם. בשעיר החטאת אשר דרש משה והנה שורף כתיב ושל ר"ח היה. ושלשה שעירים קרבו ביום שהוקם המשכן והוא יום שמיני של מלוחים שעיר של ר"ח דכתיב (שמות מ) באחד לחדש תקים את משכן אהל מועד ושעיר דנחשון שהקריב לחנוכת

שאין הניך מרלה על טומאת הגוף

אלא על הדם או על החלב או על

הבשר של עולה שקרב בטומאה ה

ומרצה ציץ על הקרבן שמכשירו לרצון

שאין הבעלים לריכין להביא קרבן

אי מה להלן עולין. מה הליך אינו

מכפר על שום חטא אלא מרלה על

העולין אף זה ירלה על העולין כי

היכי דעביד לין ונפקא מינה להיכא

אף כאן טומאת בשר יכפר על האוכל בשר קודש טמא והוא טהור:

גליון הש"ם

ברכות דף מה ע"ח תום' ד"ה שלשה. שבת דף קכג ע"ל תום' ד"ה אסובי. זו. נזיר דף נד ע"ב תוס'

תום' ד"ה כדאמר וכו' דהוי כמו וכו'. כעין זה המזבח ובכל הנשיחים אומר (במדבר ז) שעיר עזים אחד לחטאת ובשעיר ד"ה מ"ש. לקמן דף מא ע"א מוס' ד"ה ומאן. מעילה דף יב ע"ב מוס' ד"ה חלב: שמיני כתיב ב (ויקרא ט) ואל בני ישראל תדבר לחמר קחו שעיר עזים לחטחת והשנים אכלו ושל ר״ח נשרף כדילפינן בתורת כהנים די ובשחיטת הדשים בפ׳ טבול יום (זבחים דף קא:): עון עון מליך. דכתי׳ בי׳ ונשה אהרן את עון הקדשים (שמות כח): מה להלן טומחת בשר.

> דנשבר הליץ ולא יכפר על עון האדם האוכל: עון העדה כחיב. אלמא מכפר על עון אנשים הוא: מכדי מיגמר גמרי מהדדי. בגזירה שוה ניכפר אתרוייהו ניכפר אדידיה כדקאמרת עון העדה כתיב על אדם האוכל טומאת בשר ואמאי דעביד ליך לרצות על העולין אם נשבר הציך: בין זה לזה. בין ר"ח לר"ח: אוסה. ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה: רב

> אשי אמר כו'. ה' יתירא דהעדה ודקדשים דריש למיעוטא: ניכפרו

קודם ר״ח אין סברא שיכפר דהיאך יכפר למפרע מה שכבר קרב בטומאה: וניבפר ציץ אדידיה ואדר"ח. וא״ח ואמאי לא משני דעון אחד הוא נושא ולא ב' עונות וי"ל דגבי ליך כתיב עון הקדשים וטומאת בשר ועולין הוו תרוייהו עון הקדשים ועוד עון מפני יפון או או או מפני בי עונות דקדשים משמע קדשים הרבה: אכור קרא אותה. אפירכא קמייתא לא מני לשנויי הכי דאותה אעון העדה קאי ודוקא בטומאת בשר אין אחר נושא עון: דב אשי אמר העדה בו'. נראה דלא פליגי וע"כ אינטריך דרשה דאותה משום פירכא דלקמן דרגלים אמאי לא מכפרי אדר״ח ודרשה דרב אשי נמי אינטריך לר״ש כר׳ יהודה דלא משמע ליה אותה כדלקמן: הבא נמי שעיר ושעיר. אהיקשא דר׳ יונה סמיך כדפרישית לעיל:

ואיתהוש

א) עי׳ חי׳ רי״ן מיגש. ב) ונ״מ להיכא שנשבר הניד וכו׳

נושא ואינו נושא שתי עונות וכו'. רב אשי אמר בשעיר ר"ח כתיב עון העדה ולא הקדשים.